UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. IV. Ab ipso Tyrocinio suiipsius mortificationem in rebus omnibus magno studio exercuit; totoque vitæ cursu cum multis pœnitentiæ operibus est prosecutus

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Visual Library

CAPVT IV.

AB IPSO TYROCINIO SVI ipsius mortificationem in rebus omnibus magno studio exercuit; totoq; vitæ cursu cum multis pœnitentiæ operibus eã prosecutus.

SPIRITVS perfectæ orationis, quæ ad familiaritatem cum Deo Domino nostro peruenit, non est absque Spiritu veræ & integræ suiipsius mortificationis: quæ ordinariè tanquam dispositio præcedit ipsam orationem, vt cum vtilitate fiat; & eandem comitatur tanquam armatura fortis ad vincendas difficultates inter orandum occurrentes; sequitur verò eandem tanquam fructus, quem ipsamet oratio profert, ad exequendum, quæ in a Cant. 4. 6. ipsa intelleximus, & optauimus. Si ad a *collem thuris*, hoc est, ad orationem spiritui suauem & iucundam ascendere velis, necesse est prius transire per *montem myrrhæ*, hoc est, mortificationem carni amaram & ingratam. Et quoniam in hoc b 1. Reg. 10. 5 DEI colle est b *statio Philisthinorum*, & exercitus hostium oppugnantium, eos qui in illo habitant: necesse est arma in promptu habere ad pugnandum contra eos: mortificando scilicet ac dissoluendo impedimenta omnia, ac difficul- c Matt 17. 2. tates ab hostibus nostris iniectas. Quod si in mon- 1. Luc 9. 28. tem c *Thabor ascendisti*, teque per orationem in Chri-

Christi glorificati imaginem transformasti: non id fit, vt ibi sistas; sed vt descendas ad explendos, & exequendos amoris excessus, quos ibi hausisti: etiamsi multas mortificationes laboresq; subire oporteat, amplectendo ipsius Christi paupertatē, contemptum, ac dolores, crucemq; ipsam ex eisdem confectam tollendo.

Qvare cùm Christus Dominus noster vellet seruum hunc suum facere perfectum, simul cum affectu, ac desiderio orationis impertiuit ei ab ipso initio sui Tyrocinij generosam quandam & firmam seipsum in rebus omnibus mortificandi voluntatem, animiq; decretum, vt simul & semel sibi ipsi omnibusq; rebus creatis mori, soliq; Deo viuere, & in eo requiem & solatium inuenire desideraret. Cùm enim caro magnam sentiat repugnātiam, timeatq;, ac tremat, cùm agitur de mortificatione, quia eam sibi, tanquam grauissimam iudicat crucem; & quò magis eam refugit, eò illa horribilior apparet: ideò magnæ prudentiæ est, ad eam ab ipso initio, & quidem maximo feruore ferendam sese offerre: nam vt ipse Saluator dixit: d *Regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud*: non alios vincendo, sed seipsos, proprium scilicet amorem iugulando: hac enim spontanea & fœlici morte euadunt mille mortes, quas suiipsorum amatores immortificati subeunt, & e *gaudium* obtinent ac *pacem*, quæ est e *regnum* DEI. Quare Pater hic BALTHASAR dicere solebat, quòd quemadmodum Martyres (vt canit Ecclesia) mortis sacræ compendio, vitam beatam possident: ita Iusti benè mortificati breui quadam alia propriæ abnegationis

d Matt. 11. 12

e Rom. 14. 17.

„ tionis morte consequuntur quietem illam, quæ in
„ hac exilij regione potest obtineri. Sed quoniam
„ non statim & vno tractu seriam nostram abnega-
„ tionem amplectimur, fit vt semper gementes cru-
„ cem feramus, nec moriamur in ea: quod est Hypo-
„ critarum proprium.

§. I.

HOC itaque animi decreto cœpit hic vir arduum hoc exercitium; aggressusque est magno animo & spiritu mortificationem eius, quod solet esse maximè in homine profundè radicatum, improbam scilicet naturalem corporis constitutionem: quæ in initio arida erat, & aspera, secum, & cum alijs: de qua, ab alijs, qui illũ nouerant, monitus, eam ita correxit ac mortificauit, vt erga se quidem asperitatem retinuerit; erga alios verò magnam induerit facilitatem & suauitatem, eũ in modum, quo de S. Patre nostro Ignatio scribitur, quod naturalis eius constitutio esset valde cholerica: quam tamen mortificatione ita permutauit, vt omnibus appareret phlegmatica: ad cuius imitationem adeò Pater hic naturalem suam constitutionem mutauit, vt ex rigido ac seuero valde effecerit mitem, ac mollem.

AFFECTVM etiam carnis & sanguinis erga consanguineos, qui aliàs adeò est naturalis, & in multorum cordibus infixus, adeò ipse mortificatum ac subiectum habuit, atque si nec patrem, nec matrem, nec cognatos vllos haberet. nunquam ab eo audiebatur vnde esset, aut quos haberet cognatos; nec in eorum se negotia ingerebat. Et cùm Romam profectus est; quamuis eundo, ac redeundo tribus tantùm miliaribus à patria sua transi-

transiret: noluit tamen aut eò diuertere, aut vllo indicio ad se accersere. Et cùm eò profectus est, id fecit ab obedientia Patrum Prouincialium coactus; & postquam ipse multas rationes attulisset ad id impediendum: Ob quam etiam causam nihil vnquam voluit ab eis accipere, ne si id faceret, nouo aliquo vinculo ad eos inuisendos obstringeretur. dicebat enim, Religiosum virum debere tota sua vita in id contendere, ne cuiquam homini super terram cognato, amico aut consanguineo sese obstringeret, sed potiùs esse, sicut [a] *Melchisedech sine patre, sine matre*, aut aliquo consanguineo, qui quocunque modo religiosam eius libertatem lædat aut impediat.

[a] *Heb. 7. 3.*

Valde etiam studuit sensus suos mortificare, ita, vt in nulla re eorum propensioni acquiesceret. Videndi curiositatem mirum in modum vicit: dum enim Romam esset profectus, vbi tot sunt res visu dignæ, abstinuit tamen: ac dum alij ad eas videndas excurrerent, ipse ad corpora sanctorum in oratione manebat, quorum reliquias magno affectu venerabatur. Cùm esset Collegij Metinensis Rector, ac die corporis Christi iret in processione, aduerterunt multi, eũ toto tempore, quo processio illa durauit, oculos ita sanctissimo Sacramento infixos habuisse, vt nunquam eos inde auerterit ad saltationes & alia, quæ ad celebritatem illam exornandam fiebant, magnamque illi occasionem ea aspiciẽdi dabant. Et quadam opportuna occasione ipsemet retulit, quòd, cùm Vallis-Oleti esset, in solenni & publico quodam sanctæ Inquisitionis Actu, contigisset sibi locus, ex quo non poterat theatrum, in quo ipsi Inquisitores &

publicè pœnitentes erant, aſpicere, quin priùs multas fœminas, quæ in altero theatro ante ipſum erant, aſpiceret. Quod cùm ſibi videretur valde indecens, & incommodum, extraxerit quandam beatiſſimæ Virginis imaginem, quam ſecum portare conſueuerat, in quam ita oculos & cor ſuum infixit, vt cùm actio illa publica per ſeptem integras horas duraſſet, nunquã oculos ſuos ab imagine ipſa diuertiſſet; neque magis fuit conſcius eorum, quæ ibi geſta eſſent, quàm ſi præſens non fuiſſet.

NEC minori cura, ac diligentia guſtatus ſenſum mortificauit: nam, quando cibus aliquis benè illi ſapiebat, ſtatim à ſe remouebat: & minimùm optimum bolum relinquebat, dicens: decere, Deo illum relinquere. Nec permittebat aliquid particulare ſibi in menſa apponi. quod ſi quando aliquid tale apponeretur: illud ſibi proximis dabat. Imò ſi ordinaria portio, melior illi contingebat, quàm ſibi aſſidenti; eam cum illo commutabat, ac deteriorem pro ſe accipiebat. Quod ſi quando diſſimulanter, deteriorem panem, ac duriorem ſibi accipere poterat: id faciebat, apponens meliorem, & molliorem ſibi aſſidenti. In cubiculo ſuo nunquam voluit aliquid retinere ad indulgendum palato, etiamſi illi aliàs multa mitterentur: ſed curabat, vt infirmis darentur.

CVM ægrotaret, quò maiori in appetentia & faſtidio laborabat: eò maiorem ſibi vim infere-

ferebat, vt quod apponebatur, comederet: quia ipsa cibi sumptio tunc erat gustatus mortificatio, & cruciatus. Potiones, & purgationes ex Pharmacopæo, etiamsi amarissimas, sumebat cum mora, & paulatim vsque ad vltimam guttam: imò in ipso ore vltimam partem retinebat quasi illud abluens: vt sic potionis acerbitatem diutius gustaret. AEgrotanti semel apposuerunt pullum non apertum, sed plumis tantum ablatis coctum: & quamuis ingratissimum haberet saporem, comedit tamen ex eo, vt se mortificaret: donec idem ille, qui apposuerat, id aduertens, ex mensa abstulit. Sed has omnes mortificationes ita facere studebat, vt nullus aduerteret, vt sic honorem & opinionem fugeret, quam homines de sese mortificante concipiunt: Sed non poterat illas occultare: quia omnes attentè obseruantes id deprehendebant.

Cvm semel in hospitio quodam vix aliud ad comedendum haberet, quam vnum ouum, studio permisit cadere in terram, cum aliquo indicio, quasi inaduertenter cecidisset: quod tamen socius, studio factum aduertit, vt se etiam in illo exiguo cibo, qui aderat, mortificaret. Hostis erat rerum boni odoris extra Ecclesiam, & locum alicuius ægroti, quando id erat necessarium. Et eodem mortificandi se spiritu, etiam cùm esset superior, immunda loca purgabat. In proprio cubiculo incommoditates quærebat, vt essent mortificationis materiæ. Abulæ elegit

sibi

sibi aliquando cubicellum, in quo vix posset se mouere; nec vlla esset mensa: sed in quodam asserculo Breuiarium, & quosdam alios libellos collocabat. Nunquam in coriacea sede sedebat; aut in alia, quæ retro haberet reclinatorium, etiam cùm esset conualescens, & corpus aliqua requie indigeret; ac propterea nunquam in cubiculo suo habuit nisi sellam ligneam plicatilem sine reclinatorio.

SEVERIOR fuit, ac valdè rigidus in aspera corporis sui tractatione, dicens: animam quæ amore Christi Domini nostri vulnerata est, non esse contentam, nisi vt ipsum corpus vulneretur: nam tunc quemadmodum in ipsis cordibus est similitudo, quando vtrunque est vulneratum: ita inter eius corpus & sacratissimam Domini sui humanitatem, quam læsam videt, & vulneratam. Quare, cùm eius Dominus non mittit corpori dolores & morbos, ipsemet hoc sibi assumit, vt proprium corpus affligat & vulneret.. Ita ergò sanctus hic vir faciebat. cùm enim S. Pater noster Ignatius in libello exercitiorum adeò commendet ijs, qui se dedunt orationi, vsum pœnitentiarum & afflictionum corporis, magnus erat inter nostros simul cum oratione spiritus & vsus Pœnitentiæ: vt quotidie cilicium gestarent, bis in die, mane scilicet, ac vesperi disciplinas facerent; & vnamquamque vltrà horæ quadrantem: dormirent super asserem; semel tantum in die comederent; extensis brachijs in modum crucis per horas aliquot starent; in triclinio per vnum, aut etiam duo Miserere disciplinas facerent; & sancta alia exercitia, quæ ignis diuini amoris in illo-

illorum cordibus ardens adinueniebat, vt seipsos persequerentur, dureque tracterent: conantes sancta quadam æmulatione alij alios excellere. Et qui sanctum hunc Patrem nouerunt, affirmant, eum hac in re alios excelluisse. Qui cùm ferè semper esset Superior, maiorem habebat ad magnas pœnitentias præstandas authoritatem & libertatem. Adeò seueras quotidiè in toto corpore à pedibus vsque ad capùt disciplinas faciebat, vt Tyrones Metinæ, per modum exaggerationis dicerent, quod faceret tremere totum illud latus domus in quo illas faciebat. Fuitque opus, vt Prouincialis terminũ illi præscriberet ac limitẽ: & Cõfessarij aduertentes, quòd ex mala corporis tractatione sensim imminueretur, & cõsumeretur cilicijs, abstinentijs, & in assere cubationibus, illum iusserũt omnia hæc moderari, ne salus, & ipsa eius vita consumeretur, sicut multis alijs ex nostris eadem ex causa euenit.

§. II.

Nec satis sibi existimabat esse hanc externam corporis & sensuum mortificationem; sed maiori adhuc cura ac diligentia studebat propriæ voluntatis mortificationi, vtpote præstantiori, maioriſque momenti, ad profectum in spiritu, & in omni virtute; & ad maiorem cum diuina voluntate in rebus omnibus conformitatem: quod est supremum perfectionis culmen. Et hoc nomine hunc ei sensum dedit Dominus, quem in suo refert libello, sermonem de seipso tanquam de tertia persona faciens: intellexit, inquit, Deum Dominum nostrum

„ strum nolle, nos rebus huius mundi oblectà-
„ ri: quia facilè voluntas eas sequitur; nec vult,
„ nos id sequi quod voluntas propria suggerit;
„ sed contrarium amplecti; nec vlla re nos ob-
„ lectari, nisi è cælo & à manu sua veniente; sic-
„ ut Figulus lutum comminuit, calcat, & huc il-
„ luc vertit, donec molleſcat: ita Dominus noster
„ in suis operibus adeò exactus, vult nostram vo-
„ luntatem ipsius voluntati subiectam valde ac re-
„ signatam, ideoque eam terit, & inuertit, do-
„ nec sit valde mollis, ac facilis, & ad nutum
„ ipsius prompta & subiecta, quemadmodum e-
„ quus sessori suo: quamuis si quod opus rude aut
crassum sit conficiendum, necesse non sit lu-
tum esse adeò facile & tractabile. Quod myste-
rium adeò magnum, ait, cùm prædicta illa per-
sona intellexisset, valde fuit admirata; ac per il-
lud magna Dei experta in se beneficia: hæc ille in
suo libello. quibus verbis apertè satis ostendit,
se re ipsa executum hoc documentum, & copio-
sum ex eo fructum collegisse. Et ita verè suam
voluntatem valde mortificabat, etiam in re-
bus aliàs bonis, si illum à melioribus retarda-
bant, quemadmodum superiùs aduertimus, cùm
diceremus de eius anxietate, vt posset tempus
habere pro oratione: quia hoc nomine desere-
bat, & abstinebat ab agendo cum proximis: &
cùm diuina inspiratione cognouisset, anxieta-
tem illam ab amore proprio procedere, quo pro-
priam quietem, & solatium potiùs quæreret,
quàm purum Dei obsequium: ita anxietatem il-
lam mortificauit, ac vicit, vt cum magna de-

lecta-

lectatione occasiones amplecteretur agendi cum proximis, existimans, se ibi maius Dei obsequium, quod quærebat, inuenturum. Quare perpendens illam quam Apostolus flens dixit sententiam, a *quod multi essent inimici crucis Christi*, loquens cum ipso Christo dicebat: ex nunc Domine protestor, meam animi quietem nolle in eo ponere, vt plus temporis conquiram ad mea desideria etiam bona explenda; sed in mei ipsius iactura propter te; non in eo, vt plus mihi tribuas, quàm habeam, nec in sanitate, aut commoditate alia habenda: sed in eo, quod tibi placet. & quò tu fueris in hoc liberalior, eò maius studium fauoremque tuum erga me interpretabor: eò quòd sim tuæ crucis amicus, & cupiam Apostoli tui lachrymas temperare. non iam igitur consolationem meam in eo ponam, vt faciam quod ego volo; sed in eo, quod tu vis. malo non offerre tibi aliquid, quàm tempus furari, vt id faciam. Hac animi fortitudine priuabat se hic vir Dei suis solatijs & spiritualibus delicijs: vt magis Deo placeret. quod fit, cùm sancta eius voluntas executioni mandatur. Eadem quoque animi fortitudine proprium iudicium, honorem, & opinionem mortificabat; & vniuersim quamcunque haberet ad creaturas propensionem & affectum, qui quocunque modo posset feruentem suum in Christum amorem imminuere. Pater quidã illi familiaris retulit: quòd cum aduerteret eum per dies aliquot continuè cogitabundum, quasi aliquid sibi deesset, aut aliquid pateretur: causam interrogauerit, qui respondit: cõtendo in me ipso efficere, vt ita viuam, quasi

a *Phil.* 3. 18.

quasi essem in Africæ desertis; & vt cor meum ita sit ab omnibus huius vitæ rebus, & humanis personis expeditum, sitque adeò solum, & à creaturis separatum, atque si re ipsa in desertis locis habitarem. Et ita reuera id à seipso obtinuit, vt inferius apparebit: quod est indicium continuæ ac feruentis internæ, & externæ mortificationis eius. Ex quo oriebatur vt continuè se ipsum quasi persequeretur, sibique negaret quidquid natura appeteret, non solum in rebus maioribus, sed etiam in minutissimis: dicebat enim, substantiam mortificationis in eo consistere, vt in rebus omnibus etiam minimis adhibeatur; vt non solum rectus ac perfectus in ipso statu suo esset, sed etiam eius minutijs, sponsam æmulando, cuius b *manus stillabant myrrham, & digiti* vsque ad extremitatem *pleni erant myrrha probatissima*. Et qui eò vsque peruenerit, dicere poterit: c *consummatum est*, quidquid scilicet Dei voluntati repugnabat; ventumque ad extremum, quò ex parte nostra potest peruenirì. Et ita euenit ipsimet Patri Balthassari: qui continua sua hac mortificatione abstulit omnia sui profectus impedimenta; vicit passiones suas, & obtinuit magnam spiritus libertatem, suique ipsius, & affectuum omnium tam exactum dominium: vt nemo illum turbatum, aut iratum videret. Quando autem alium reprehendere opus erat, ita hominis irati laruam induebat, vt statim totus compositus, quietusque maneret, quasi nihil tale egisset: passiones enim, quæ antea ipsum impediebant, nunc non solùm non nocebant; sed rationi ipsi obtemperabant in ijs, quæ illa iubebat: quod aiebat esse grande miracu-

b *Cant.* 5. 5.

c *Ioan.* 19. 30.

raculum gratiæ Dei: cuius virtute, qui antè nos oppugnabant, ac lædebant, iam prosunt, & adiuuant.

Ex eadem mortificatione procedebat exterior eius compositio adeò iucunda & religiosa, vt ex se efflaret odorem quendam sanctitatis, ipsumque aspicientes, etiam componeret: eius modestia, erat magna; vultus hominis pœnitentis, & in Deo suo existentis; oculi nonnihil sublachrymantes; & grauitas quædam neminem offendens, sed omnibus amabilis, eò quòd vultum gereret lætum, absque tristitiæ indicijs, etiamsi multæ eius causſæ adessent. Multi viri graues affirmabant, non solùm se illius verbis iuuari, sed vel sola eius præsentia; Et quòd talis esset modestia, & sanctitas quæ in eo elucebat, vt in eo rectè videretur habere locum quod S. Iob de se dixit: d *lux vultus mei non cadebat in terram*, nihil enim faciebat, quod pudorem illi adferret, aut à sua grauitate & authoritate degeneraret: qui est perfectæ mortificationis effectus, tenentis affectus omnes interioris hominis motusque exterioris intra certos limites. d Iob 29.24.

Denique vehemens studium ac desiderium, quo Sanctus hic vir cupiebat habere semper spiritum suum cum Deo coniunctum per continuatum amorem, & familiaritatem, cum eius maiestate, prodit, quantam vim & affectum adhiberet in mortificatione suiipsius: quia e *fortis est*, *vt mors dilectio, ac dura sicut infernus* siue sepulchrum ipsa *æmulatio*, ad extinguendum planeque destruendum quidquid hanc cum suo dilecto vnionem impedit: adeoq; est profusa ad dandum quidquid e Cant. 8.6.

petitur, quò possit assequi, quod diligit, vt nihil omninò neget, quamuis pretiosum, aut pœnale, aut insipidum, & ingratum sit. Hoc ipsum explicabat ipse Pater, exemplo Sichem cupientis Dinam ducere vxorem, nam ex vehementi amore erga illam, f *dixit ad Patrem, & fratres eius, quæcunque statueritis, dabo: augete dotem, & munera postulate, & libenter tribuam quod petieritis: tantùm date mihi puellam hanc vxorem:* & quidem opere ipso præstitit, quod obtulerat. nam petentibus, vt ipse, & totus eius populus circumcideretur, amor tantam ei dedit eloquentiam, vt persuaderet toti populo, vt omnes annuerent, & circũciderentur: ita qui seriò vnitionem cum diuina Maiestate desiderat, ingenuè & liberaliter offert, quæcunque hoc nomine ab ipso petantur: modicum reputans, quidquid peti possit. Et quoniam Deus pro pretio doteque principali petit spiritualem cordis circumcisionem, & perfectam amoris proprij totiusq; populi, appetitionum scilicet, & passionum mortificationem, ad omnia hæc præstanda meritò se offerre debet: tantamq; adhibere in persuadendo efficaciam, vt omnes animæ facultates, ac sensus libenter circumcidant, ac remoueant quæcunque superflua, & hoc sibi ducere debet honori & authoritati; gloriariq́ue, quod in se valde exprimat ac referat Christum Dominum nostrum, einsq; Sanctos Apostolos ac discipulos. Et cùm aliquando meditaretur verba illa S. Ioannis: g *Stabant iuxta crucem Iesu mater eius, & soror matris eius* &c. hunc sensit internum motum: existente Christo Domino nostro in cruce, duxerunt sibi honori qui ipsius erant, vt starent

f *Gen* 34.11.

g *Ioan.* 19.25

prope

prope crucem: eoq; maiori honori & commodo proprio tribuebāt, quò magis propè illam essent, id quod illis prouenit ab Spiritu Christi operante in ipsis, quod in eodem ipso Christo. Ipse pendet in cruce, eiusque mater ac iusti sunt prope: at mater ipsa propior: peccatores autem remoti manent ab ea: ac propterea dixit Dauid: h *longè à peccatoribus salus.* h Psal. 118. 155.

CAPVT V.

EMISIT TRIA VOTA, CASTItatis, Paupertatis, & Obedientiæ: quæ perfectè semper custodiuit.

VONIAM Societatis Institutum obligat suos ad agendum cum omni genere proximorū, etiam perditorum, hæreticorum, aut infidelium, vt eos ad Deum suum reducāt, eorumq; animas saluent, constituit, sedesq; Apostolica & S. Concilium Tridentinum approbauit, vt Nouitij exactè probentur, non solum per vnū annū, vt in reliquis Religionibus fit, sed per duos etiam integros: quibus finitis edant tria vota, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ: quæ, licet sollennia non sint, sufficiunt tamen ad hoc, vt tales verè sint Religiosi, quemadmodum expressè definiuit ac declarauit Gregorius XIII. ac proinde obstricti manent, quod in ipsis est, ad vitam in ipsa Societate perpetuò ANNO 1557.